

## FAGFELLEVDERT ARTIKKEL

Referanse til artikkelen: Vibeke Samsonsen, Inger Kristin Heggdalsvik & Anette Christine Iversen (2022). Samarbeidsutfordringer mellom familievern og barneverntjenester i saker med høy grad av foreldrekonflikt – en kvalitativ studie. *Fontene forskning*, 15(2), 17-29.

NØKKELOD: BARNEVERN, FAMILIEVERN, FORELDREKONFLIKTER, TVERRPROFESJONELT SAMARBEID



**Vibeke Samsonsen**  
Førsteamanuensis i sosialt arbeid, Høgskulen på Vestlandet, Institutt for velferd og deltaking  
vibeke.samsonsen@hvl.no



**Inger Kristin Heggdalsvik**  
PhD-stipendiat i sosialt arbeid, Høgskulen på Vestlandet, Institutt for velferd og deltaking  
inger.kristin.heggdalsvik@hvl.no



**Anette Christine Iversen**  
Professor, Universitetet i Bergen, Institutt for helse, miljø og likeverd (HEMIL), det psykologiske fakultet  
anette.iversen@uib.no

# Samarbeidsutfordringer mellom familievern og barneverntjenester i saker med høy grad av foreldrekonflikt – en kvalitativ studie

Denne artikkelen utforsker samarbeid mellom familievern- og barneverntjenester i saker hvor barn lever med fastlåst konfliktnivå mellom foreldrene. Datamaterialet ble innhentet gjennom fire fokusgruppeintervjuer i de to tjenestene, og analysert ved hjelp av tematisk analyse. Både familievern og barneverntjeneste beskriver slike konfliktsaker som et særlig krevende arbeidsområde. De er videre enige om at samarbeid mellom familievern- og barneverntjenester er hensiktsmessig for å hjelpe disse barna og deres familier.

Likevel beskriver tjenestene et samarbeid som ikke fungerer optimalt. Mandat og rolleavklaring synes å være et viktig tema for å bedre samarbeidet mellom tjenestene. Det fremheves også et behov for tydeligere og mer strukturell koordinering, og mer fokus på felles tiltak. Funn fra studien kan danne grunnlag for utvikling av nye samarbeidsformer mellom tjenestene, samt for videre forskning om samarbeid mellom tjenester som jobber med familier med høy konflikt i foreldreskapet, både gjennom aksjonsforskning fra profesjonsutøvere, men også forskning fra perspektivet til foreldre og barn.

Behovet for samarbeid mellom tjenester som bistår barn i risiko kan synes åpenbart. Flere studier har påpekt manglende samarbeid mellom offentlige tjenester for barn med særlige behov, og viser til utfordringer med koordinering av innsatser (Hesjedal et al., 2015a; Hesjedal et al., 2015b; Willumsen, 2008). Helsetilsynet (2009) har reist bekymring for om barn og unge som trenger koordinerte tjenester fanges opp for sent. Familievern og barnevern er to sentrale tjenester for å bistå barn og familier som lever med vedvarende høyt konfliktnivå, og i 2013 publiserte Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet (BLD) en veileder som ga føringer for tettere samarbeid mellom de to tjenestene. BLD fremhevet et særlig fokus på å identifisere og utrede saker i skjæringspunktet mellom Barnevernloven og Barneloven.

Familievernet skal gi tilbud om behandling og rådgivning der det foreligger vansker, konflikter eller kriser i familien og foreta meklingsoppfølging etter lov om ekteskap § 26 og barneloven § 51 (Familievernkontorloven, 1997). Obligatorisk meklingsordning ved samlivsbrudd har som formål å bistå foreldre med å komme frem til gode avtaler om foreldreansvar, barnets bosted og samvær (Kummen, 2016). Meklingsordningen har gjennomgått innholdsmessige endringer de siste tre årene, og det ble i 2017 innført en nasjonal modell som kalles «prosessmekling i høykonflikt», med intensjon om å styrke familievernets faglige arbeid med foreldre som har et høyt konfliktnivå.

Barnevernets primære oppgave er «å sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling, får nødvendig hjelp, omsorg og beskyttelse til rett tid» (Barnevernloven, 1992). Der som det er alvorlig bekymring for barnets omsorgssituasjon som følge av foreldrekonflikter er det barnevernets oppgave å undersøke saken og iverksette tiltak. Barnevernet i Norge har i et internasjonalt perspektiv sterkt fokus på forebygging og hjelpetiltak i tillegg til et risikoperspektiv (Samsonsens, 2016). I motsetning til familievernet som skal «gi et tilbud om behandling og rådgivning», kan barnevernet både pålegge hjelpetiltak og gjennomføre akuttved-

tak og plassere barn utenfor hjemmet i henhold til Barnevernloven (1992). Barneverntjenesten har imidlertid ikke mandat til å stoppe samvær med en av foreldrene eller bestemme hvem barnet skal bo hos (Olkowska et al., 2020). Barneverntjenestene i Norge har per i dag ingen nasjonale felles prosedyrer for arbeidet i bekymringsfulle saker med høyt konfliktnivå mellom foreldrene.

I artikkelen utforsker vi samarbeid mellom familievern- og barneverntjenester, og bygger på fokusgruppeintervjuer med ansatte i de to tjenestene. Problemstillingen for studien er: Hvordan opplever profesjonsutøvere samarbeidet mellom familievern- og barneverntjeneste i saker med høy grad av foreldrekonflikt?

## BAKGRUNN OG TIDLIGERE FORSKNING

Hvert år møter rundt 20.000 familier til obligatorisk meklingsoppfølging ved samlivsbrudd (Statistisk sentralbyrå, 2020). I kun 52 prosent av meklingsoppfølgingene som ble avsluttet i 2020 ble det inngått avtale, noe som indikerer et potensielt høyt antall konfliktsaker (Statistisk sentralbyrå, 2021b). I følge Ådnanes et al. (2011) er det høyest konfliktnivå i de barnefordelingssakene hvor det ikke oppnås enighet om en avtale, og som derfor fremmes for domstolen. I disse sakene er det flere konflikttema, blant annet spørsmål om hvor barnet skal bo, samvær, barneoppdragelse, økonomi og ferier. Om lag 34 prosent av sakene som blir bragt inn for domstolene omtales som risikosaker med påstander om bekymring for barnets omsorgssituasjon på grunn av vold, psykiatri, rus eller overgrep (Oxford Research, 2016). Dette viser noe av kompleksiteten i saker med høy grad av foreldrekonflikt. I 15 prosent av foreldretvistsakene i domstolene pågår det parallelt en annen sak etter Lov om barneverntjenester, enten i en Fylkesnemnd eller i en domstol, og flere av foreldretvistsakene i retten avsluttes uten at foreldresamarbeidet og forholdet for barna er bedret (Oxford Research, 2016).

Fastlåste foreldrekonflikter etter brudd karakteriseres av sterk intensitet av sinne, fiendtlighet og mistillit mellom foreldrene knyttet til kommunika-

sjon rundt barnets omsorgssituasjon (Cashmore & Parkinson, 2011; Stokkebekk et al., 2021). I tillegg er ofte konflikten langvarig, og begge foreldrene viser liten innsikt og evne til å ta ansvar for delaktighet (Anderson et al., 2010; Stokkebekk et al., 2021). Konflikter mellom foreldre etter brudd bærer ofte preg av å være personorienterte, kroniske, fiendtlige og fastlåste (Helland & Borren, 2015), og foreldre involvert i høy konflikt viser ofte nedsatt evne til å se hvordan konflikten påvirker egne barn (Kelly & Emery, 2003). Det har de senere år vært en økende bekymring for barn som opplever langvarige foreldrekonflikter (Heggdalsvik, 2020; Rød et al., 2013; Sudland & Neumann, 2021).

Flere studier viser at høy grad av konflikt mellom foreldre innebærer en risiko og kan føre til emosjonelle og sosiale vansker for barn (Birnbaum & Saini, 2013; Black et al., 2016; Houston et al., 2017; Polak & Saini, 2019). Ved langvarige og fastlåste konflikter er det stor sannsynlighet for at barna i familien utvikler psykososiale vansker, og at de har følelser preget av aggresjon, engstelse, skam og skyld (Nilsen et al., 2012; Rød, 2010). Barnevernstjenesten har de senere år opplevd en økning i antall saker der det meldes om bekymring for barn som lever med konflikt mellom foreldre. I 2020 gjaldt 16 prosent av alle de meldingene barnevernet mottok konflikt i hjemmet (Statistisk sentralbyrå, 2021a).

Ansatte i familievern og barnevern opplever at arbeidet med langvarige foreldrekonflikter befinner seg i en faglig og juridisk gråsoner med stor grad av skjønnsutøvelse (Heggdalsvik, 2020). Studier fra profesjonsutøveres arbeid med høykonfliktsaker i barne- og familievern viser at kontaktpersoner og familieveiledere opplever det som svært krevende å jobbe i høykonfliktsaker (Jevne, 2017; Olkowska et al., 2020). Ansatte i barneverntjenester finner det særlig vanskelig å få foreldre til å ta inn over seg hvordan konflikten påvirker barna (Sudland, 2020). Til tross for at det allerede i 2013 ble gitt føringer for tettere samarbeid mellom barnevern og familievern (Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, 2013) har vi ikke funnet studier som konkret omhand-

ler samarbeid i høykonfliktsaker mellom barneverntjenester og familievernkontor. Herland og Farstad (2021) fant imidlertid i sin studie av samarbeid mellom helsestasjon og familievern at familierapeuter og helsesykepleiere hadde positive opplevelser av samarbeidet og felles forståelse for hverandres kompetanse og rolle. Helsestasjonen fanget opp par som strevde på et tidlig tidspunkt, og henviste til samtale med familierapeut på helsestasjon. Samtidig peker forfatterne på strukturelle barrierer og manglende ressurser ved at dette samarbeidet ikke inngår i tjenestenes primæroppgaver.

## TEORI

Vi har valgt tre teoretiske vinklinger som rammeverk for å diskutere våre funn om mangelfullt og utfordrende samarbeid mellom barneverntjeneste og familievern: Samarbeidsteori, teori om institusjonelle logikker og profesjonsteori.

*Samarbeid* om barn i risiko kan innbefatte mange typer av samarbeid og forstås på ulike måter (Ødegård & Strype, 2009; Ødegård & Willumsen, 2011). Flere studier viser at respekt, likeverdighet, god dialog og felles innsats fremmer samarbeid mellom profesjoner (Hesjedal et al., 2015a; Ødegård & Willumsen, 2011). Samarbeidet kan være på person-, gruppe- eller organisasjonsnivå. Ulike begreper som brukes er tverrprofesjonelt, tverrfaglig, tverrretatlig eller tverrsektorielt samarbeid. Tverrprofesjonelt samarbeid viser til samarbeid mellom ulike profesjoner og kan både være eksternt og internt. Eksternt samarbeid kan betegnes som tverrretatlig eller tverrsektorielt, som for eksempel når lærer i skolen samarbeider med sosialarbeider i barnevernstjenesten (Hesjedal et al., 2015a). Samarbeid mellom familievern og barnevern kan betegnes som tverrsektorielt og eksternt samarbeid. De to tjenestene har ulike mandat og lovverk og er organisert i henholdsvis statlig og kommunalt nivå.

Thornton og Ocasio (2008) beskriver *institusjonelle logikker* som samfunnsmessig konstruerte, historiske mønstre av kulturelle symboler og praksiser. Institusjonelle logikker kan få betydning for skjønnsvur-

deringer, ved at profesjonsutøvere følger selvfølgeligjorte praksiser i egen virksomhet. I en gitt kontekst foreligger det oftest flere potensielle tolkninger og forståelser, dermed kan ulike institusjonelle logikker i tjenestene få stor betydning for handlingene (Thornton & Ocasio, 2008). Som forklaringsmodell på ulike profesjonelle praksiser knytter Oterholm (2018) velferdslogikk til Nav-systemet og omsorgslogikk til barneverntjenesten.

Ansatte ved barneverntjeneste og familievernkontor, er eksempler på *profesjonsutøvere* som er satt til å utføre myndighetenes velferdspolitikk i praksis. Dette er profesjoner som Lipsky (2010) omtaler som bakkebyråkrater, hvor skjønnsutøvelse er en sentral komponent i yrkesutøvelsen. Familievern og barnevern kan sies å være normative felt, hvor spørsmål som «hva er en god oppvekst?» og «hva er en god omsorgssituasjon?», blir gjenstand for verdimeessige avveininger (Ellingsen, 2014). Det finnes ulike mekanismer for å støtte profesjonsutøverne i sine skjønnsutøvelser, med mål om å øke kvaliteten på tjenestene og sikre mer rettferdighet for befolkningen i form av likebehandling (Kåstad et al., 2021; Samsøen, 2016). Molander (2013) deler slike ansvarlighetsmekanismer inn i strukturelle og epistemiske tilnærminger. Strukturelle mekanismer kan være kunnskapsbaserte innretninger som «rammer inn» skjønnsutøvelsen, for eksempel lover, retningslinjer, og manualbaserte metoder i sosialt arbeid. Slike mekanismer minsker rommet for variasjon i skjønnsutøvelse. Epistemiske mekanismer for ansvarliggjøring vil ha mer fokus på å styrke kunnskapsgrunnlaget til profesjonsutøverne, deriblant evnen til refleksjon i skjønnsutøvelse, slik at vurderingene skal bli av god kvalitet. Eksempler på epistemisk tilnærming for å øke ansvarligheten hos profesjonsutøvere er kurs, videreutdanning, og kollegaveiledning.

## METODE

For å studere problemstillingen 'Hvordan opplever profesjonsutøvere samarbeidet mellom familievern- og barneverntjeneste i saker med høy grad av foreldrekonflikt?' har vi gjennomført en kvalitativ studie

med fokusgruppeintervju som metodisk tilnærming.

Problemstillingen inngår i en større studie hvis formål er å utforske samarbeidsflate, skjæringspunkt og samarbeidspraksiser mellom familievernkontor og barneverntjenester (Heggdalsvik & Samsøen, 2022). Kunnskapsinnhenting er basert på profesjonsutøvernes erfaringer og synspunkter. I artikkelen har vi lagt et konstruktivistisk vitenskapsteoretisk ståsted til grunn ved at vi søker informanternes subjektive virkelighetsforståelse. Vi har valgt fokusgrupper som metodisk tilnærming da vi finner denne metoden egnet for å utforske meningsdannelse og synspunkter. Diskusjoner som foregår i fokusgruppeintervju kan gi rike data som belyser problemstillingen i studien (Halkier, 2010; Kitzinger, 1995). I fokusgruppeintervjuene ønsket vi å undersøke profesjonsutøvernes erfaringer fra samarbeid mellom familievern og barneverntjenester i saker med fastlåste foreldrekonflikter.

## Rekruttering og utvalg

Første- og andreforfatter tok direkte kontakt med ledere i to familievernkontor og to barneverntjenester for å presentere studien. Etter avtale med lederne henvendte vi oss til alle ansatte med informasjon om studien og forespørsel om å delta i fokusgruppeintervju om samarbeid i saker med høy grad av foreldrekonflikt. For å sikre at studiens informanter hadde erfaringskunnskap, rekrutterte vi fokusgruppedeltakere med erfaring fra å arbeide med familier med høy grad av foreldrekonflikt. Informantene er i hovedsak sosionomer, barnevernspedagoger, psykologer og familierapeuter.

Utvalget har bestått av fire fokusgrupper med seks deltakere i hver gruppe. I fremstilling av funn beskrives familievernets fokusgrupper som Fv1 og Fv2, og barnevernets fokusgrupper for Bv1 og Bv2. Studien er en utforskende dybdestudie og derfor er ikke representativitet et mål. Vi har likevel valgt geografisk spredning ved utvelgelse av tjenester. Hvert familievernkontor betjener flere kommuner og dermed fikk vi erfaringer fra samarbeid med små og store barneverntjenester.

Fokusgruppeintervjuene ble gjennomført i lokalene til de ulike tjenestene. To forskere var til stede under alle intervjuene og fungerte som moderatører. Forskerne strukturerte intervjuene ved at gruppene fikk utdelt intervjuguiden i form av kort som en av deltakerne leste opp. Samme intervjuguide ble benyttet i alle tjenestene. Forskerne inntok en «lytteposisjon», de deltok ikke aktivt i fokusgruppene, men var likevel tilgjengelige for gruppen. Alle intervjuene hadde en varighet av en og en halv time, som samlet utgjør seks timer med datamateriale. Intervjuene ble tatt opp med lydopptaker, og deretter transkribert.

### **Forskningsetiske betraktninger**

Prosjektet er tilrådd av tidligere NSD, nå SIKT (# 981003). Ved henvendelse til deltakerne opplyste vi om at deltakelsen var frivillig, og at deltakerne hadde mulighet til å trekke seg fra studien når som helst. Vi understreket dette før oppstart av hvert intervju. Rekrutteringen skjedde ut fra ønske om å delta, og tjenestestedenes ledere hadde ingen rolle eller uttalt agenda knyttet til utvelgelse. Vi la vekt på at det skulle være en god opplevelse å delta i fokusgruppene. På oppfølgende spørsmål om hvordan intervjuene ble opplevd, gav flere uttrykk for at det hadde vært godt å ha tid til å diskutere felles problemstillinger knyttet til forskningstemaet. Ingen enkeltpersoner skal kunne knyttes til materialet i denne fremstillingen.

### **Metodiske betraktninger**

Vi finner det meningsfullt å snakke om troverdighet i vurderingen av studiens gyldighet og pålitelighet. Vi har fulgt Lincoln og Guba (1985) som refererer til troverdighet som et fruktbart begrep i kvalitativ forskning, og viser til at forskeren må kunne gjøre forskningsprosessen transparent og samtidig vise at funnene er interessante og anvendelige i andre kontekster. Første- og andreforfatter har erfaring fra barnevern og familievern i ulike roller, mens tredjeforfatter har en akademisk bakgrunn. Vi har alle stor interesse for det studerte fenomenet, noe som kan ha påvirket både forskningsspørsmål, intervjuguide, analyse, diskusjon og fremstilling. Vi har reflektert

over dette i alle deler av forskningsprosessen ved å stille kritiske spørsmål til hverandres (for)forståelser. Vårt kjennskap til det studerte fenomenet kan også virke positivt som «innsideinformasjon» ved at vi har identifisert et område som er lite utforsket.

### **Analyse**

Vi har anvendt tematisk analyse (Braun & Clarke, 2022) som analytisk tilnærming. Denne analysemetoden søker å identifisere overordnede temaer ut fra gitt problemstilling mer enn å snevre inn i kategorier og underkategorier, og vurderes dermed som godt egnet til å ivareta profesjonsutøvernes egne virkelighetsbeskrivelser og historier. Første trinn i analysen er å gjøre seg kjent med datamaterialet. Forskerne har vært til stede under intervjuene, lest gjennom det transkriberte datamaterialet flere ganger som et startpunkt i analysen, samt notert inntrykk og meninger om innhold. Neste trinn er en begynnelige kategorisering, hvor vi hver for oss laget en liste over temaer i materialet som er relevant for å belyse forskningsspørsmålene, og dermed begynte å organisere i meningsfulle grupperinger. Neste trinn er når den grove kategoriseringen blir til tema. I denne fasen laget vi hvert vårt tankekart/temakart, som vi presenterte for hverandre. Disse kartene viste seg å ha mye av samme meningsinnhold, men hadde noe ulike overskrifter og hierarkisk plassering i over- og undertema. Dette førte til nyttige diskusjoner om kjernetema, hvor vi gikk tilbake til materialet og fant utsagn som hjalp oss i å reorganisere temaene fra tankekartene. En tematisk analyse, som beskrevet av Braun og Clarke (2022), vektlegger betydningen av å bevege seg frem og tilbake mellom overordnede temaer og rådatamaterialet. Vi satt til slutt igjen med tre overordnede temaer som vi mener er fremtredende i de profesjonelles diskusjoner om samarbeid mellom familievern og barneverntjeneste i høykonfliktsaker: 1. «Krevende sakstype», 2. «Hvem gjør hva?», og 3. «Manglende strukturer for samarbeid». Hvert hovedtema utdypes gjennom undertema (se tabell 1 på neste side).

**Tabell 1: Oversikt over hovedtema og undertema**

1.Krevende sakstype	2.Hvem gjør hva og hvorfor?	3.Svake samarbeidsstrukturer
-Maktesløshet -Hva er egentlig hjelpsomt?	-Mandat og roller -Makt -Kompetanse	-Organisatoriske hinder -Manglende felles tiltak

## FUNN

Presentasjonen av funn tar utgangspunkt i de tre overordnede temaer som vi analyserte frem om hvordan de profesjonelle diskuterte og erfarte samarbeidet mellom de to tjenestene i saker med høy grad av foreldrekonflikt.

### «Krevende sakstype»

Felles for diskusjonene i de fire fokusgruppene er at høykonflikt beskrives som et krevende saksområde, men at informantene føler et sterkt engasjement for barn som lever i slike konfliktsituasjoner. Vi har identifisert to undertemaer; «maktesløshet» og «hva er egentlig hjelpsomt?». Profesjonsutøverne erfarer at de blir trukket inn i konfliktene, og at partene prøver å få dem på «sin side» av konflikten. De beskriver videre at det er ekstra krevende å se at barn i stor grad blir brukt i konflikten mellom foreldrene, og at barna er i beredskap for å si eller gjøre noe feil i de voksnes øyne. «Dette er jo de familiene som vi synes det er tøffest å jobbe med, for trykket er så enormt høyt, du blir så preget og så ser vi et barn det er vanskelig å få fatt på». (Bv1)

En fokusgruppe (Fv1) problematiserte det som et paradoks at denne sakstypen kan få profesjonsutøveren til å føle seg hjelpeløs og handlingslammet, særlig med tanke på å hjelpe et barn som står midt i krigssonen med å sortere følelser. Frustrasjonen kan komplisere samarbeid mellom tjenestene, ved at to/ flere hjelpere i hvert system sammen skal finne veien videre i et krevende farvann. «Jeg har en opplevelse av at systemene rundt disse barna ofte blir lammet, og at barna blir gående litt uten at noen tør å gå inn fordi det er høykonflikt.» (Fv2). Denne følelsen av maktes-

løshet i møte med saker med fastlåste foreldrekonflikter brukes av informantene som en begrunnelse for å ha et mer systematisert samarbeid. Profesjonsutøverne trenger et konstruktivt samarbeid nettopp fordi de blir lammet av kompleksiteten i sakene.

I fokusgruppene stilte informantene spørsmål om hvilken hjelp som er hjelpsom for familier i høykonflikt. Familievernet virket ganske omforent om at arbeid med disse sakene tar lang tid, og at de strukturene familievernet har utarbeidet i høykonfliktmekling er hjelpsomme for å holde fokus i arbeidet. Samtidig problematiserer de hvordan hjelp som begrep kan forstås i høykonfliktsaker. «Hva vil det si å hjelpe, hvor mye skal du ha hjulpet for at barnet ikke blir skadet, at foreldrene har ingen konflikter og det er ingen negative konsekvenser for barna?» (Fv1)

I fokusgruppene i barnevernet stilte informantene også spørsmål om hvordan barnevernet kan hjelpe i disse sakene. Flere beskriver situasjoner hvor de ser barn blir skadelidende av konflikten, og at barnevernets veiledning til foreldrene ikke fører frem:

«Akkurat den der, hvordan skal vi hjelpe disse da? Skal vi jobbe for et bedre foreldresamarbeid, eller minst mulig kontakt mellom foreldre og heller bygge opp to separate hjem, kanskje må vi tenke annerledes.» (Bv2)

Dette bringer oss over på neste hovedtema som omhandler mandat, roller, makt og kompetanse i samarbeidet.

### «Hvem gjør hva og hvorfor?»

Som undertema til hovedtemaet «hvem gjør hva og hvorfor» har vi identifisert tre temaer: «mandat og roller», «makt» og «kompetanse». Tema «mandat og

roller» fremstår sentralt i egenforståelse innad i tjenestene og i oppfatninger av «den andre tjenesten». Deltakerne trakk i diskusjonene frem klarhet i egen rolle, og eksplisitte forventinger om hverandres roller, som avgjørende for et konstruktivt samarbeid mellom tjenestene. Informantene viser til at liten grad av rolle- og mandatsavklaringer mellom tjenestene og mangelfull kjennskap til hverandre, kan hemme gode samarbeidspraksiser.

Informantene i fokusgruppene gir uttrykk for frustrasjon når de diskuterer hvordan den andre tjenesten forstår sin egen rolle og mandat. Begrepet makt trekkes frem i flere diskusjoner. Familievernet uttrykker at barneverntjenesten overvurderer familievernets myndighet når foreldre inngår avtaler:

«Så jeg lurer litt nysgjerrig på hva barnevernet vet om hva mandat vi har inne i samfunnet, av og til virker det litt som at noen barneverntjenester tror at vi kan si og bestemme mye mer om familien enn det vi kan, for eksempel få de til å lage en avtale som de følger.» (Fv2)

Flere i familievernet sier på en spøkefull måte at de skulle hatt mer makt og myndighet i sin rolle for å kunne hjelpe barna bedre. Det synes å ligge en frustrasjon i at hjelpen i familievernet er basert på frivillighet også i disse sakene.

De barneverntjenestene vi intervjuet snakket om at de opplever familievernet for utydelig inn mot foreldrene som er i fastlåste konflikter.

«Familievernet blir for utydelige kanskje og for vage i forhold til å ta stand, altså å hjelpe dem og jobbe frem en løsning.» (Bv2) «De blir så lyttende, hele tiden utforsker mer og mer, men de kommer ikke frem til noe, det fører ikke frem, de er så nøytrale.» (Bv2)

Alle de fire fokusgruppene nevner at de ikke har god nok kjennskap til rollene og mandatet for hverandres tjenester til å samordne arbeidet hensiktsmessig. I familievernet uttales følgende: «Jeg har hatt noe samarbeid, men synes det er vanskelig å få til, det er vanskelig å finne ut hva rollene til hver av oss er, hvor er overlappet.» (Fv1)

Kompetanse er et begrep som går igjen i disku-

sjonene. Familievernet trekker frem at det har vært et kompetanseløft på kunnskap om konfliktfylt foreldreskap. I barnevernet viser flere av informantene til at de opplever manglende kunnskap på området. De mangler ikke kunnskap om skadevirkningene på barn, men mangler kunnskap om hvordan de kan hjelpe disse familiene.

På spørsmål om hvordan hjelpeapparatet bedre kan hjelpe barn som vokser opp med foreldre i langvarige konflikter, trekker informantene i fokusgruppene frem at barnevern og familievern må bruke kompetansen komplementært.

«Vi må bidra med vår kunnskap og så tenke hvordan de ulike instansene blir tydeligere på hva er da vårt mandat inn i dette prosjektet som er å lette stresset for barnet.» (Fv2)

I analysene våre finner vi at informantene nettopp fremhever bedre informasjon og kunnskap om hverandres kompetanse som bidrag til bedre samarbeid mellom de to tjenestene.

### «Svake samarbeidsstrukturer»

Undertema til det siste hovedtemaet er «organisatoriske hindre» og «manglende felles tiltak». Informantene i alle fire fokusgrupper diskuterer behov for bedre koordinering av saksarbeidet mellom tjenestene: bedre koordinering for å tilvise saker til hverandre og bedre koordinering når de jobber i de samme sakene. Manglende koordinering gjør at en ikke vet når den andre tjenesten avslutter arbeidet i saken. Informantene trekker frem manglende koordinering som en faktor som hindrer samarbeid, og foreslår hensiktsmessig koordinering som en måte å styrke samarbeidsflaten mellom tjenestene på i møte med familier i høy konflikt. Behovet for bedre samarbeidsstrukturer trekkes frem i alle de fire fokusgruppeintervjuene, og illustreres ved disse to sitatene:

«Det er et sporadisk og litt tilfeldig samarbeid i enkeltsaker, og ikke noe systematisk.» (Fv1) «Jeg har litt følelsen av at vi sitter på hver vår tue og ikke helt vet hva den andre gjør, og hvordan skal vi egentlig klare å samarbeide med en så låst konflikt.» (Bv1)



I diskusjonene kommer det frem at informantene ønsker at lederne fremmer mer samarbeid mellom tjenestene. En barnevernansatt sier følgende:

«Vi som jobber her og der ønsker å sitte sammen og drøfte og bli kjent og hvordan jobber vi, men da må det struktureres på ledernivå. Vi kan få til kjempegode ting, nå skal det settes av to fagdager, det gjør vi jo til andre ting.» (Bv2)

Informantene understreker også behov for mer strukturelt samarbeidsfokus. De ansatte i familievernet forteller at de nylig har strukturert arbeidet med høykonflikt internt i tjenesten, og trekker en mulig parallell til potensiale for å strukturere samarbeidet mellom familievern og barnevern i disse sakene.

«Jeg tenker at jo mer maktesløs jeg føler meg, dess bedre er det for meg å ha den strukturen som vi har rundt høykonflikt- og sånn samarbeidsstruktur kan også sikkert, i saker mellom barnevern og familievern, være hjelpsomt.» (Fv1)

Tjenestenes tiltak fremstår sentralt i arbeidet med fastlåste foreldrekonflikter. Informantene peker på ressurser, tid og tilgjengelige tiltak som vesentlige faktorer for å hjelpe disse barna, i tillegg til strukturering av arbeidet og rolleforståelse. De snakker om betydningen av metodeutvikling innenfor begge tjenestene. Fokusgruppene fra barneverntjenestene forteller at det er lite fokus på foreldrekonflikter og metodeutvikling, de har få tiltak og altfor liten tid til å arbeide faglig godt i møte med barn som lever med fastlåste foreldrekonflikter. De snakker eksempelvis om at de bruker akutthjemler i barnevernloven fordi de mangler andre gode tiltak som kan bryte den skadelige konflikten.

«Det hender jo vi akutt-plasserer barnet i hjemmet til en av foreldrene, så må de gå via tingretten, sant.» (Bv2)

Alle fokusgruppene trekker frem muligheten for felles metodeutvikling og tiltak mellom familievern og barneverntjeneste for å fremme konstruktivt samarbeid og hjelp til barna. De snakker blant annet slik om den forebyggende dimensjonen:

«Det er veldig interessant å tenke på å komme inn

tidligere med samarbeid mellom familievern og barnevern, og finne tiltak til både foreldrene og ungene, at det ikke får gå så langt.» (Bv1)

Funnene viser at tjenestene har liten kjennskap til hverandres innsatser, noe som fører til at de ansatte ikke fullt ut benytter den andre tjenestens tiltak og kompetanse i saker med høy grad av foreldrekonflikt. Profesjonsutøverne fremhever behovet for samarbeidsstrukturer på organisasjonsnivå, men kommer også med forslag om felles fagdager, temadager, hospitering og utvikling av gruppetilbud i felleskap som tiltak for fremme samarbeid rundt målgruppen.

## DISKUSJON

Funnene fra denne studien viser at profesjonsutøvere både i familievern og barneverntjenester opplever saker med stor grad av foreldrekonflikt som krevende, og at samarbeid mellom de to tjenestene er viktig for å hjelpe barn som lever med fastlåste foreldrekonflikter. Informantene trekker frem behovet for avklaring av tjenestenes mandat og roller for å forbedre samarbeidet, og de understreker betydningen av ytterligere organisatorisk og strukturell tilrettelegging av samarbeid på tvers av tjenestene.

Saker som omhandler fastlåste foreldrekonflikter beskrives som krevende sakstype av profesjonsutøverne i begge tjenestene. De beskriver at det er komplekse saker hvor foreldrene har ulike virkelighetsbeskrivelser, og hvor følelsestrykket er svært høyt. Dette er på linje med andre studier som viser at høyt konfliktnivå mellom foreldre er krevende for profesjonsutøvere i både familievern og barnverntjenester (Heggdalsvik & Samsonsens, 2022; Jevne & Ulvik, 2012; Saini et al., 2012; Sudland, 2020). Profesjonsutøverne opplever at foreldrene mister fokus på barna og at barna lever i krevende omsorgsbetingelser. En studie av hvordan profesjonsutøvere i familievernet vurderer risiko og tiltak for barn som lever med fastlåste foreldrekonflikter viser at de opplever det krevende å finne adekvat hjelp til den enkelte familie, og at til tross for generell stor bekymring for disse barna, så varierer profesjonsutøvernes løs-



ninger i styrke og omfang (Heggdalsvik & Samsonsen, 2022). Sudland (2020) bruker begrepet «blindgate» for å beskrive hvordan profesjonsutøvere i barneverntjenester oppfatter å stå alene om sin bekymring for barna mens foreldrene har mer fokus på selve konflikten. Profesjonsutøvere i barneverntjenester finner høykonfliktsakene særlig krevende nettopp fordi det blir vanskelig for profesjonsutøverne å etablere et felles fokus med foreldrene på bekymring for barna (Sudland, 2020). Konflikten kan fremstå som så fastlåste at innsatsene må være spesifikt rettet inn mot problemområdet for at foreldre i høykonflikt skal oppfatte dem som nyttige (Ådnanes et al., 2011). Når saker med høyt konfliktnivå er såpass krevende for profesjonsutøverne, kan samarbeidet mellom tjenestene også bli farget av kompleksiteten i disse sakene (Heggdalsvik et al., 2022). Funnene våre viser at til tross for at tjenestene ønsker et konstruktivt samarbeid, så er det frustrasjoner i enkeltsaker. Ødegård og Willumsen (2011) viser til at konfliktfullt samarbeid kan oppstå hvis samarbeidet fremstår som krevende og tilfeldig. Like fullt fremheves ofte tverrfaglig og tverrprofesjonelt samarbeid som mulige løsninger på komplekse utfordringer (Brown et al., 2010).

Denne studien viser at *hvem som gjør hva og hvorfor* er et sentralt spørsmål i samarbeidet mellom de to tjenestene. Rolleklarhet, målavklaring og delt eller avgrenset kunnskap fremheves som viktige områder å fokusere på for å oppnå bedre samarbeid. Forskning på tverrprofesjonelt samarbeid viser at rollekonflikter er en klassisk kilde til uoverensstemmelser i tverrprofesjonelle fora (Willumsen, 2016). Viktige faktorer for å komme forbi hinderet av rollekonflikter og fremme konstruktivt samarbeid, er å anerkjenne hverandres kompetanse og å gjøre rolleforståelse og forventninger eksplisitt i samarbeidet (Willumsen, 2016). Profesjonsutøverne i vår studie opplever at de både strever med egen rolleforståelse i arbeidet med høykonflikt, og at de samtidig har forventninger til hvordan den andre tjenesten bør fylle sin rolle og sitt mandat, noe som ikke alltid innfris. Å avklare rolleforventninger i arbeidet med høykonfliktsaker mel-

lom tjenestene vil derfor kunne redusere frustrasjoner i samarbeidet. I tillegg til formaliserte roller og mandat, kan det være en mulighet for at tjenestene fyller inn selvforståelse av rollen, som igjen reproduseres i miljøene. Slike institusjonelle logikker i forståelse av egen rolle, men også av fenomenet og samarbeid, kan skape visse spilleregler i en organisasjon (Thornton & Ocasio, 2008). I begge fokusgruppene i barneverntjenesten delte informantene opplevelser om at familievernet fremstår utydelige inn mot foreldre som er i fastlåste konflikter ved at de lytter, utforsker og er nøytrale. Familierapi anvendes i stor grad «ikke-vitende posisjon» (Anderson & Goolishian, 1988), der terapeuten møter klienten ideelt sett uten standpunkt og antakelser og er opptatt av å lytte og lære. I tillegg understreker Meklingsforskriften (2006) meklernes nøytrale posisjon. Et spørsmål er i hvor stor grad en slik «ikke-vitende» posisjon er en institusjonell selvforståelse i familievernet, og i hvor stor grad en slik tilnærming hjelper barn som lever med fastlåste foreldrekonflikter. Denne «ikke-vitende» institusjonelle logikken er mindre utbredt i barnevernet, der derimot risikotekning for utsatte barn fremstår som fortolkningsrepertor blant de ansatte (Haug, 2018). Den institusjonelle logikken i barneverntjenesten kan da bli å fortolke saker og situasjoner i et bekymringsperspektiv, og dermed ha et stort fokus på intervensjon. Slike institusjonelle logikker får konsekvenser for praksis i høykonflikt-arbeid i form av rolle-selvforståelse, og kan dermed være et hinder for godt samarbeid. Tverrfaglig og tverretatlig samarbeid mellom profesjonelle kan stimulere til ny kunnskap og større repertor i utøvelse av praksis (Thylefors, 2013), noe begge tjenestene i denne studien etterlyser. Familievernet har gjennomført nasjonal opplæring og metodeutvikling i tjenesten som har bidratt til kompetanseheving rundt barn som lever med høykonflikt. Barneverntjenestene i vår studie savnet mer faglig fokus på høykonfliktområdet, og flere av informantene satte ord på at de manglet kompetanse. De kom med forslag om felles fagdager, utvikling av gruppetilbud i felleskap, felles deltakelse på forebyggende arenaer

og hospitering i hverandres tjenester, som innsatser for å fremme konstruktivt samarbeid for bedre å hjelpe målgruppen.

Et sentralt funn i studien er at profesjonsutøverne i de to tjenestene opplever at de har *svake samarbeidsstrukturer*. I denne studien beskriver deltakerne at samarbeidspraksiser er tilfeldige, fra sak til sak, og at profesjonsutøvere opplever «å sitte på hver sin tue». Ødegård og Willumsen (2011) viser nettopp til at det lettere oppstår konflikter eller stagnasjon i samarbeidet dersom samarbeid er tilfeldig. Samarbeidet mellom familievern og barneverntjeneste er ledelsesforankret gjennom samarbeidsavtaler, men funnene våre viser at samarbeidsavtalene får liten praktisk betydning for det daglige arbeidet. Intensjonen om samarbeid ligger der, men spørsmålet om hvordan samarbeidet skal foregå er ikke avklart for profesjonsutøverne. Både informantene fra familievern og familievern ønsker en tydeligere samarbeidsstruktur på generelt nivå utover enkeltsakene. Forholdet mellom strukturell tilrettelegging i offentlig virksomhet og profesjonenes autonomi i enkeltsaker er et sentralt spørsmål i diskusjonen av hjelpetilbudet til befolkningen (Lipsky, 2010). Profesjonenes skjønnsutøvelse i saker med høykonflikt kan være nødvendig for å «skreddersy» et tilbud som møter den enkelte families behov (Heggdalsvik, 2020; Kåstad et al., 2021). Det individualiserte ansvaret for koordinering i disse alvorlige sakene kan beskrives som «demokratiets sorte hull» (Mulgan, 2003). Koordineringen blir overlatt til de profesjonelles skjønnsvurderinger i enkeltsaker og kan dermed vanskelig etterprøves. Myndighetene har ansvar for å legge til rette for at vedtatte tjenester når ut til befolkningen, herunder at barn som har behov for bistand av de to tjenestene får tilstrekkelig koordinert hjelp. For familievern og barnevern kan det bety at de bør utarbeide tydeligere retningslinjer for samarbeid og eventuelt felles metodikk i samarbeidet.

## KONKLUSJON OG IMPLIKASJONER FOR PRAKSIS

Denne studien setter tydelig fokus på et til dels fraværende og utfordrende samarbeid mellom familie-

vern og barneverntjenester i kompliserte saker med fastlåste foreldrekonflikter, hvor bekymring for barnets omsorgssituasjon oppstår. Profesjonsutøverne i begge tjenestene finner at samarbeidet er tilfeldig fra sak til sak, og mangler tydelig forankring i daglig praksis. Profesjonsutøverne vurderer disse sakene som særlig krevende, og ser derfor at et utstrakt samarbeid mellom de to tjenestene kan være svært nyttig, både fordi de har ulike roller og mandater, og ulik kompetanse. Det utfordrende skjæringspunktet mellom de to tjenestene ble forsøkt avhjulpet da Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet (2013) ga føringer for et tettere samarbeid mellom de to tjenestene, for å identifisere og utrede saker som ligger opp mot begge tjenestenes lovverk. I lys av våre funn ti år senere, synes ikke departementets veileder å ha bidratt til økt og bedre samarbeid mellom tjenestene. Dette samsvarer med tidligere forskning som viser at dersom lover og retningslinjer ikke gir tydelige nok føringer for samarbeid så kan resultatet bli at profesjonelle ikke prioriterer interprofesjonelt samarbeid (Hesjedal et al., 2015b).

Implikasjoner for praksisfeltet basert på funn fra denne studien kan være at de to tjenestene utvikler et organisatorisk forankret felles fokus på koordinering, roller og kompetansedeling. Det er ikke nok å ha samarbeidsavtaler på organisasjonsnivå og møter mellom ledere når profesjonsutøvere ikke finner hensiktsmessige samarbeidsformer. Spenningsfeltet frivillighet og ikke-frivillighet i de to tjenestenes mandat kan være relevant å ha som et eksplisitt tema. Videre kan det være nyttig med kompetanseheving i barnevernet på tema høykonflikt, noe som profesjonsutøverne i tjenesten selv etterlyser. Det ligger muligheter for mer konstruktivt samarbeid nettopp i skjæringspunktet mellom de to tjenestene for å bidra til at belastningen av foreldrekonflikter blir mindre for barna.

## SUMMARY

**Challenges in the collaboration between family counsellors- and child welfare services in cases involving children living with deadlocked parental conflict**

This paper explores how family counsellors- and child welfare services collaborate in cases involving children living with deadlocked parental conflict. Data was gathered through focus group interviews and analysed using thematic analysis. Both family counsellors- and child welfare services describe parental conflict cases as a particularly challenging area. They also agree that collaboration between family counsellors- and child welfare services is a constructive way to help these children and families. Nevertheless, both services describe the collaboration as not being optimal. Themes of particular importance for improving collaboration between these services appear to be mandates and roles, the need for enhanced and precise structural coordination and a greater focus on interventions. The findings of this study may serve as the basis for developing new collaboration strategies between the two services and for further research on collaboration between services working with high-conflict parenting, through both professional action research and service user's perspective.

*Keywords: Child welfare, family counsellor services, parental conflicts, interprofessional collaboration*

## REFERANSER

- Anderson, H. & Goolishian, H. A.** (1988). Human systems as linguistic systems: Preliminary and evolving ideas about the implications for clinical theory. *Family process*, 27(4), 371-393.
- Anderson, S. R., Anderson, S. A., Palmer, K. L., Mutchler, M. S. & Baker, L. K.** (2010). Defining High Conflict. *The American Journal of Family Therapy*, 39(1), 11-27. <https://doi.org/10.1080/01926187.2010.530194>
- Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet** (2013). *Forholdet mellom barnevernloven og barneloven. Barneverntjenestens rolle der foreldrenes konflikter går ut over barnets omsorgssituasjon.* (Veileder Q-1211B). Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet.
- Barnevernloven** (1992). *Lov om barneverntjenester* (LOV-1992-07-17-100). Lov om barneverntjenester av 17. juli <https://lovdata.no/sok?q=Lov+om+barneverntjenester>
- Birnbaum, R. & Saini, M.** (2013). A scoping review of qualitative studies about children experiencing parental separation. *Childhood*, 20(2), 260-282. <https://journals-sagepub-com.galanga.hvl.no/doi/full/10.1177/0907568212454148>
- Black, T., Saini, M., Fallon, B., Deljavan, S., Theoduloz, R. & Wall, M.** (2016). The intersection of child custody disputes and child protection investigations: Secondary data analysis of the Canadian incidence study of reported child abuse and neglect (CIS-2008). *International Journal of Child and Adolescent Resilience*, 4(1), 143-157.
- Braun, V. & Clarke, V.** (2022). *Thematic analysis. A practical guide.* SAGE Publications Ltd.
- Brown, V. A., Harris, J. A. & Russell, J. Y.** (2010). *Tackling wicked problems through the transdisciplinary imagination.* Earthscan.
- Cashmore, J. A. & Parkinson, P. N.** (2011). Reasons for disputes in high conflict families. *Journal of Family Studies*, 17(3), 186-203. <https://doi.org/10.5172/jfs.2011.17.3.186>
- Ellingsen, I. T.** (2014). Beslutninger og beslutningsgrunnlag som brennpunkter i barnevernet. I I. T. Ellingsen & R. S. Østerhaug (Red.), *Barnevernets brennpunkt. Beslutningsgrunnlag og beslutninger* (s. 11-14). Universitetsforlaget.
- Familievernkontorloven** (1997). *Lov om familievernkontorer* (LOV-1997-06-19-62). <https://lovdata.no/dokument/NL/lov/1997-06-19-62?q=Lov%20om%20familievernkontor>
- Halkier, B.** (2010). Focus groups as social enactments: integrating interaction and content in the analysis of focus group data. *Qualitative Research*, 10(1), 71-89. <https://doi.org/10.1177/1468794109348683>
- Haug, V.** (2018). *Barn i risiko og risikable foreldre – en analyse av risikoforståelser i barnevernets institusjonelle praksis* [Doktorgradsavhandling.] OsloMet – storbyuniversitetet.
- Heggdalsvik, I. K.** (2020). Fastlåste foreldrekonflikter. En analyse av

familierapeuters skjønnsutøvelse i saker med høy konflikt. *Fokus på familien*, 48(2), 74-95. <https://doi.org/10.18261/issn.0807-7487-2020-02-02>

**Heggdalsvik, I. K., Lorås, L. & Samsonsen, V.** (2022). High Conflicts as Wicked Problems from the Perspective of Family Counsellor and Child Welfare Services in Norway. *Australian and New Zealand Journal of Family Therapy*, 43(2), 275-288. <http://dx.doi.org/10.1002/anzf.1494>

**Heggdalsvik, I. K. & Samsonsen, V.** (2022). Family counsellors' professional assessments when children are at risk due to enduring parental conflicts. *Journal of Family Trauma, Child Custody & Child Development*, 19(2), 1-20. <https://doi.org/10.1080/26904586.2022.2049464>

**Helland, M. S. & Borren, I.** (2015). Foreldrekonflikt; identifisering av konfliktnivåer, sentrale kjennetegn og risikofaktorer hos høykonfliktpar (Rapport 2015:3). Nasjonalt folkehelseinstitutt.

**Helsetilsynet** (2009). Utsatte barn og unge – behov for bedre samarbeid. Oppsummering av landsomfattende tilsyn i 2008 med kommunale helse-, sosial- og barneverntjenester til utsatte barn. Barne- og likestillingsdepartementet.

**Herland, M. D. & Farstad, G. R.** (2021). Utfordringer i parforholdet i småbarnslivet: tverrfaglig samarbeid og forebyggende tiltak. *Fokus på familien*, 49(02), 140-159. <https://doi.org/10.18261/issn.0807-7487-2021-02-05>

**Hesjedal, E., Hetland, H. & Iversen, A. C.** (2015a). Interprofessional collaboration: self-reported successful collaboration by teachers and social workers in multidisciplinary teams. *Child & Family Social Work*, 20(4), 437-445. <https://doi.org/10.1111/cfs.12093>

**Hesjedal, E., Hetland, H., Iversen, A. C. & Manger, T.** (2015b). Interprofessional collaboration

as a means of including children at risk: an analysis of Norwegian educational policy documents. *International Journal of Inclusive Education*, 19(12), 1280-1293.

**Houston, C., Bala, N. & Saini, M.** (2017). Crossover cases of high-conflict families involving child protection services: Ontario research findings and suggestions for good practices. *Family Court Review*, 55(3), 362-374. <https://onlinelibrary-wiley-com.galanga.hvl.no/doi/full/10.1111/fcre.12289>

**Jevne, K. S.** (2017). Barnevernssaker med foreldrekonflikter. *Forhandlinger om problemforståelser og handlingsrom når det er bekymringer for barn som har to hjem* [Doktorgradsavhandling]. Universitetet i Oslo

**Jevne, K. S. & Ulvik, O. S.** (2012). Grensearbeid: Barnevernets møte med foreldrekonfliktsaker. *Fontene forskning*, 5(2), 18-32.

**Kelly, J. B. & Emery, R. E.** (2003). Children's Adjustment Following Divorce: Risk and Resilience Perspectives. *Family Relations*, 52(4), 352-362. <https://doi.org/10.1111/j.1741-3729.2003.00352.x>

**Kitzinger, J.** (1995). Introducing focus groups. *British Medical Journal*, 311(7000), 299-302. <https://doi.org/10.1136/bmj.311.7000.299>

**Kummen, T.** (2016). *Familievernets historie. Oppstart og utvikling av tjenesten*. Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet.

**Kåstad, H., Halvorsen, K. & Samsonsen, V.** (2021). Standardisering og profesjonelt skjønn i høykonfliktmekling. En kvalitativ undersøkelse av meklere erfaringer med prosessmekling i høykonfliktsaker. *Fokus på familien*, 48(4). <https://doi.org/10.18261/issn.0807-7487-2021-04-04>

**Lincoln, Y. S. & Guba, E.** (1985). *Naturalistic Inquiry*. London, Sage Publications, 16(1), 9-27.

**Lipsky, M.** (2010). *Street-Level Bureaucracy. Dilemmas of the Individual in Public Services*. 30th Anniversary

Expanded Edition. The Russell Sage Foundation.

**Meklingsforskriften** (2006). *Meklingsforskriften. Forskrift om mekling etter ekteskapsloven og barneloven*. (FOR-2006-12-18-1478). <https://lovdata.no/dokument/SF/forskrift/2006-12-18-1478>

**Molander, A.** (2013). Profesjonelt skjønn i velferdsstaten: mekanismer for ansvarliggjøring. I A. Molander & J. C. Smeby (Red.), *Profesjonsstudier II*. Universitetsforlaget.

**Mulgan, R.** (2003). *Holding power to account: accountability in modern democracies*. Springer.

**Nilsen, W., Skipstein, A. & Gustavson, K.** (2012). *Foreldrekonflikt, samlivsbrudd og mekling: Konsekvenser for barn og unge*. Nasjonalt Folkehelseinstitutt.

**Olkowska, A., Paćuka, A. & Jevne, K. S.** (2020). «Å gå i spagaten». Familieveilederes erfaringer og utfordringer i arbeid med foreldrekonflikter i barnevernstjenesten. *Fokus på familien*, 48(4), 272-297.

**Oterholm, I.** (2018). Barnevernet og NAV – ulike institusjonelle logikker. *Fontene forskning*, 11(2), 4-17.

**Oxford Research** (2016). *Domstolsbehandlingen av foreldretvister*. Rapport fra Oxford Research i samarbeid med Proba Samfunnsanalyse.

**Polak, S. & Saini, M.** (2019). The Complexity of Families Involved in High-Conflict Disputes: A Postseparation Ecological Transactional Framework. *Journal of Divorce & Remarriage*, 60(2), 117-140. <https://doi.org/10.1080/10502556.2018.1488114>

**Rød, P. A.** (2010). Konfliktfylt barnefordeling – arena for barnevernet? *Fokus på familien*, 39(02). <http://www.idunn.no/ts/fokus/2010/02/arto3>

**Rød, P. A., Iversen, A. C. & Underlid, K.** (2013). The child welfare service's assessments in custody cases that involve minors. *European Journal of*

- Social Work*, 16(4), 470-488. <https://doi.org/10.1080/13691457.2012.709484>
- Saini, M., Black, T., Lwin, K., Marshall, A., Fallon, B. & Goodman, D.** (2012). Child protection workers' experiences of working with high-conflict separating families. *Children and Youth Services Review*, 34(7), 1309-1316. <https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2012.03.005>
- Samsonsen, V.** (2016). *Assessment in child protection; A comparative study Norway – England*. [Doktorgradsavhandling]. Universitetet i Stavanger.
- Statistisk sentralbyrå** (2020). *Flere og mer tidkrevende familievernsaker*. <https://www.ssb.no/sosiale-forhold-og-kriminalitet/artikler-og-publikasjoner/flere-og-mer-tidkrevende-familievernsaker>
- Statistisk sentralbyrå** (2021a). 10674: *Meldingar til barnevernet, etter konklusjon, innhold i meldinga, kven som melde saka, statistikkvariabel og år*. <https://www.ssb.no/statbank/table/10674/tableViewLayout1/>
- Statistisk sentralbyrå** (2021b). 10939: *Avsluttede meklinger og resultat, etter måleenhetsvariabel, meklingsinstans, årsak til mekling, statistikkvariabel og år*. <https://www.ssb.no/statbank/sq/10070120>
- Stokkebekk, J., Iversen, A., Hollekim, R. & Ness, O.** (2021). «The troublesome other and I»: Parallel stories of separated parents in prolonged conflicts. *Journal of Marital and Family Therapy*, 47(1), 52-68. <https://doi.org/10.1111/jmft.12474>
- Sudland, C.** (2020). Challenges and dilemmas working with high-conflict families in child protection casework. *Child & Family Social Work*, 25(2), 248-255. <https://doi.org/https://doi.org/10.1111/cfs.12680>
- Sudland, C. & Neumann, C. B.** (2021). Should we take their children? Caseworkers' negotiations of 'good enough' care for children living with high-conflict parents: Skal vi ta barna? Barnevernansattes forhandlinger om «god nok omsorg» i saker med fastlåste foreldrekonflikter. *European Journal of Social Work*, 24(4), 683-695. <https://doi.org/10.1080/13691457.2020.1805588>
- Thornton, P. H. & Ocasio, W.** (2008). Institutional logics. I R. Greenwood, C. Oliver, K. Sahlin & R. Suddaby (Red.), *The Sage handbook of organizational institutionalism* (Bd. 840, s. 99-128). Sage Publications.
- Thylefors, I.** (2013). *Babels torn: Om tværprofessionelt teamsamarbeide*. Natur Kultur Läromedel.
- Willumsen, E.** (2008). Interprofessional collaboration – a matter of differentiation and integration? Theoretical reflections based in the context of Norwegian childcare. *Journal of Interprofessional care*, 22(4), 352-363.
- Willumsen, E.** (2016). Tverrprofesjonelt samarbeid i utdanning og praksis i helse- og velferdssektoren. I E. Willumsen & A. Ødegård (Red.), *Tverrprofesjonelt samarbeid – et samfunnsoppdrag* (2. utg.). Universitetsforlaget.
- Ødegård, A. & Strype, J.** (2009). Perceptions of interprofessional collaboration within child mental health care in Norway. *Journal of Interprofessional care*, 23(3), 286-296.
- Ødegård, A. & Willumsen, E.** (2011). Felles innsats eller solospill? – En kvalitativ studie om tjenesteyteres samarbeid omkring barn og unge. *Tidsskriftet Norges barnevern*, 88(4), 189-199. <https://doi.org/10.18261/ISSN1891-1838-2011-04-02>
- Ådnanes, M., Haugen, G. M. D., Jensberg, H., Husum, T. L. & Rantalaiho, M.** (2011). Hva karakteriserer vanskelige saker i foreldremekling, og er meklingsordningen godt nok tilpasset? Resultater fra evaluering av mekling etter ekteskapslov og barnelov. *Fokus på familien*, 39(02), 86-115. <https://doi.org/10.18261/issn0807-7487-2011-02-02>